

15 november 2014
in het crematorium
afscheid van Luk

een hoortekst

*Op weg naar deze plek zijn we voorbijgestoken,
notabene door de meester van de traagheid,
de cultiveerder van het kleine, de speler
van het allerkleinste melodisch instrument dat er bestaat:
de ocarina.*

*Jarenlang droeg Luk een ocarina op de borst,
amper 3 cm groot, gemaakt uit Afrikaanse klei
en gekocht onder de muren van Avignon.*

*Dit is een beeld dat ik onthoud:
breed uitwaaierende haren,
een scherpe smoel
en een ocarina.*

*En aan z'n voeten –
je denkt natuurlijk sandalen of
gelakte vlechtschoenen,
maar neen, daarvoor -
laarzen,
om door de modder
van festivalweiden te baggeren.*

Op de piano een stapel speelgoed:

een trombone,

kromhoorn en schalmeien,

fluiten en meer fluiten,

kort en lang,

rond en vierkant.

En die kleine ocarina?

Neen dus,

die kreeg een warmer plekje.

Het laatste programma

dat het Omroekoor met Luk heeft afgewerkt

heette: Het einde van een mooie wereld.

Dat einde is er nooit geweest,

en... een mooie wereld

ook niet.

Welke god?

Wie?

zou er ons behagen willen met een mooie wereld

in dit landschap van chaos en verzet,

overlevingsstrijd

in wankelende wiskundige seizoenen,

wie, tenzij

wijzelf,

met een berekenbare vloek die harmonie heet,

met muziek, de kunst

van het eindige,

elk moment het einde van het vorige,

een orgelpunt maar uitstel...

***Muziek**, de allerhoogste van alle kunsten,
en de kortste,
en de brutaalste.*

*Je kunt er niet van weggijken,
ze overvalt je
van alle kanten,
bij licht en duisternis,
treft je lichaam lijfelijk
en dringt er binnen.*

*Jaaa!
we hebben ervan genoten.
Genoten. Genoten
van de bedwelmende herhaling van de lustige lus van akkoorden.*

*Zelf ijl als een flageolettoon,
verdoofd door de goedkoopste van alle drugs,
de anti-revolutie per strekkende meter boventonen –
ach gregorius, sta ons bij –,
ontzaglijk gulzig, laveloos en
heidens als het Vaticaan
hebben we genoten,
kameraden.*

O ja, minnaars en minnaressen, enige bezorgdheid en jaloezie is niet onterecht. Dank daarvoor.

*Elk moment het einde
van het vorige.*

*Puur tijdverlies
van de beste kwaliteit.*

*Unieke momenten,
nooit weergekeerd.*

*“Nog eens”
bestaat niet.*

*Wie het voorrecht had erbij zijn,
heeft het gehad.*

Tijd voor iets anders.

*Op de lustige lus van akkoorden
danst de goochelaar ten tonele,
haalt een geldstuk vanachter je oren en
snijdt z'n vrouw aan stukken
(daar is geen fistelkruid tegen gewassen).
Vanuit een satijnen neusdoek tovert hij
speelkaarten in je zakken
en bloedrode
biljartballen in je buik.
Zo, dat was het, dames en heren,
applaus.*

*Geen bis.
Elk moment het einde
van het vorige.
“Nog eens”
bestaat niet.
The show is over.*

Luk is een zanger,

nog steeds zingt hij.

Je kunt het zien, echt waar.

*Je kunt het zien aan zijn bewerkingen en composities:
de schriftuur van een zanger, onmiskenbaar.*

Een zanger,

en op dezelfde adem fluit spelend.

Ook een trommel of een houtblok zou hij laten zingen.

Hoe verzoen je zingen en slaan?

Hoe verzin je zoenen en weggaan ineem?

Zingen en slaan is een specialiteit.

Die beoefen je in een strijtkoor,

*waar soms de woorden moeten ratelen
dat het pijn doet.*

Harmonie is geen leven.

Muzikale moord! schreeuwt een stuk onbegrip.

Achterhaald!

Ik ben van 1968, zegt Luk,

*onbeschaamd en zeer
verstoord.*

Matrakken en politiepaarden getrotseerd

met

een piccolootje.

De Nieuwsgierige Hasselaar pitst de olifantenvellen

waar hij maar kan.

Onduidelijke tijden waggelen

tussen flower power en streng links.

Geloofd en geprezen wezen

de goeroes van de anti-autoritaire opvoeding,

de rebellen van het Leopoldplein,

Kurt Weil en Bob Dylan,

the Chieftains en Zupfgeigenhansel,

Hans en Mieke,

open tot 6 u.

's morgens.

*Apartheid, A24, Orde van geneesheren,
neutronenbommen, kruisraketten,
herstelbeleid, kerncentrales,
Philips die sluit, Phillips die stinkt,
nucleair afval in de grond,
hard met een d tegen hart met een t...*

Niets laten liggen. Niets ongemoeid gelaten.

Zoveel gedaan.

*Zoveel gedaan,
zoveel gedaan en toch
alsof er niets is gebeurd
lag gisteren nog op je piano
een stapel speelgoed:
de kromhoorn,
de schalmeien,
de fluiten.
De Afrikaanse klei...
gebarsten en gebroken, al
afgevoerd.*

Vaarwel, stuk van ons.

*Zoveel gedaan,
Zoveel gedaan, zoveel te doen*

hand in hand

*en vandaag,
surprise!
Bach en Brecht, één front.*